

R. ve své dohlédací povinnosti dopustil a měla prokázati, že tato opomenutí jsou v příčinné souvislosti se škodou, kterou žalující strana utrpěla. Bylo na ní, by vedla důkaz disciplinárními spisy proti R-ovi. To však neučinila. Výtýká-li řízení před prvním soudem neúplnost v tom směru, že neprovedl důkazů o porušení úřední činnosti B-em při výkonu úředního dohledu, bylo na odvolávající se straně, by přesně uvedla, které důkazy opomenul provést. To však neučinila a nemohl proto soud přihlídnouti k takto neurčitě provedenému odvolacímu důvodu. Nebylo tedy v tomto sporu prokázáno, že soudní rada R. vědomě porušil právo strany u výkonu svého úřadu přestoupením své úřední povinnosti a nelze tudíž škodu, jež žalující straně povstala, přičítati na jeho vrub.

Čís. 11905.

Vyjevovací řízení (§ 47 ex. ř.) není samostatným exekučním řízením, nýbrž jen dodatkem povolené, avšak bezvýsledné základní exekuce.

Soud, povolivší základní exekuci, jest příslušný pro žaloby podané podle § 35 ex. ř. za vyjevovacího řízení.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 406/32.)

Exekuce byla povolena okresním soudem v P., vykonána okresním soudem v N. Ana zůstala bezvýslednou, navrhl vymáhající věřitel u okresního soudu v N., by bylo zahájeno vyjevovací řízení, kterémužto návrhu bylo vyhověno. Žalobu podle § 35 ex. ř. podal dlužník u okresního soudu v N. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, maje za to, že vyjevovací řízení jest samostatným druhem exekučního řízení a že exekuce povolena okresním soudem v P. byla bezvýsledným výkonem skončena. Rekursní soud vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Právní názor prvního soudu není správný. Vyjevovací řízení jest jen částí již zahájeného exekučního řízení, což vysvětluje z toho, že předpokládá bezvýslednost exekuce a že vyjevovací přísahu může povoliti jen soud exekuční (§ 47 třetí odstavec ex. ř.). Kdyby vyjevovací řízení bylo samostatným druhem exekučním, nemohlo by býti závislé na předchozím bezvýsledném exekučním výkonu a mohlo by býti povoleno i soudem exekuci povolujícím. Tato závislost na předchozím povolení a na bezvýsledném výkonu vylučuje samostatnost vyjevovacího řízení, na které jest pohlížeti jako na zvláštní druh exekučního výkonu. Poněvadž námitky podle § 35 ex. ř. lze uplatniti žalobou u soudu, u kterého povolení exekuce v první stolici bylo navrženo, jest příslušný jen soud, který exekuci podle exekučního titulu povolil, a nelze jím rozuměti soud, který po povolení exekuce povolil nějaký exekuční výkon. Ježto povolení exekuce bylo navrženo u okresního soudu v P., který též exekuci tu povolil, jest okresní soud v N. nepřislušný k řízení o žalobě podle § 35 ex. ř. a mělo proto býti námitce vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurent napadá názor, z něhož rekursní soud ve svém usnesení vychází, že pro žalobu podle § 35 ex. ř., i když podána byla za vyjevovacího řízení (§ 47 ex. ř.), jest příslušný soud, jenž v první

stolici exekuci povolil, nikoli exekuční soud, který vyjevovací řízení nařídil, leč neprávem. V druhém odstavci § 35 ex. ř. se stanoví jako příslušný pro žaloby podle tohoto paragrafu, to jest pro žaloby uplatňující námitky proti nároku, pro který byla povolena exekuce, soud, jenž povolil exekuci v první stolici. Vyjevovací řízení není, jak mylně za to má dovolací rekurent, samostatným exekučním řízením, při něm se exekuce nepovoluje, nýbrž řízení to jest jen dodatkem povolené, však bezvýsledně vedené exekuce o vydání věci nebo marně, po případě bez dostatečného výsledku vedené exekuce na movitosti pro peněžitě pohledávky. Vyjevovací řízení je do jisté míry jen pokračováním v povolené exekuci a soud, jenž základní exekuci povolil, je tudíž po rozumu § 35 druhý odstavec ex. ř. příslušný pro žaloby podle § 35 ex. ř., podané za vyjevovacího řízení. To vyhovuje úmyslu zákonodárce, jímž bylo, by o námitkách proti nároku podle § 35 ex. ř. rozhodoval soud, jenž dříve rozhodl o nároku a jest z dřívějšího sporu po případě jednání s věcí obeznámen (motivy str. 157). Tím, že podle novelisovaného doslovu posledního odstavce § 4 ex. ř. může býti exekuční soud v rozsáhlejší míře soudem exekuci povolujícím, se na věci nic nemění, ježto § 35 druhý odstavec ex. ř. nebyl změněn a zůstal v platnosti. Rekursní soud uznáv, že exekuční soud, jenž nařídil vyjevovací řízení, je pro opoziční žalobu nepřislušný a odmítnuv následkem toho žalobu, nepochybil.

Čís. 11906.

Návrh povinné okresní nemocenské pojišťovny na zrušení exekuce, an vymáhající věřitel měl podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona o sociálním pojištění nárok na vymáhané nemocenské jen do určitého dne a byl s tímto nárokem po vzniku exekučního titulu uspokojen, jest odkázati na pořad práva, nebylo-li v exekučním titulu uvedeno, kterého dne platební povinnost povinné přestává, a popírá-li vymáhající věřitel, že platební povinnost povinné přestala.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 611/32.)

Návrhu okresní nemocenské pojišťovny, by byla zrušena a odložena exekuce vedená proti ní k vydobytí pojistného soud první stolice vyhověl. Rekursní soud zamítl návrh povinné na zrušení a na odklad exekuce a poukázal dlužnici s jejími nároky na pořad práva. **Důvody:** Prvý soud usnesením ze dne 12. října 1931 povolil vymáhající straně exekuci na základě právoplatného nálezu rozhodčího soudu žalované strany ze dne 27. srpna 1931, který stanovil, že žalovaná pojišťovna jest povinna zapraviti žalobci nemocenské od 14. dubna 1931 až do nabytí pracovní schopnosti denním penízem 22 Kč, a to lhůty již dospělé do 14 dnů pod exekucí, pro nezaplacené nemocenské za dobu od 2. července do 22. září 1931 1.826 Kč a pro útraty v částce 109 Kč 25 hal. a usnesením ze dne 15. prosince 1931 na základě téhož právoplatného nálezu pro nezaplacené nemocenské za dobu od 22. září 1931 do 3. listopadu 1931 — 902 Kč a útraty 68 Kč 75 h, ano bylo též udáno v posléz uvedeném návrhu, že zákonná jednoroční lhůta podle § 95 zá-